

седнала на задните си крачка и го загледала с малките си черни очички, като да му казвала:

— Старче, и аз съм гладна! Моля ти се, дай ми трошичка от твоя хлебец... Аз добре ще ти се отплатя!

Стареца разбрал молбата ѝ, и добродушно ѝ хвърлил няколко трохи хляб. Тя бързо ги изгривзвала и все тъй го гледала и му приказвала:

— Много, много ти благодаря!

Той ѝ хвърлял нови парченца хляб, до като се свършил. Така че той и тя заедно обядвали.

Когато стареца се нахранил, той слязъл при извора да пие вода. Върнал се бързо, за да продължи пътя си, — че било още далече до града. Тъжко щял да нарамва товара си, видял до крака си златна монета. Поозърнал се, — из тревата мишката излязла, и в устата ѝ забелязал друга златна монета.

— Ах ти! — извикал стареца радостно. — Тая ли награда ми носиш?

Мишката сложила монетата при първата, отдалечила се и се спряла. Дълго време тя го гледала, като да му казвала:

— Старче, ти ме нахрани—благодаря ти! Сега е моя ред да ти се отплатя. Ела след мене.

Той тръгнал след мишката.

Не далеч от мястото, дето заедно обядвали, той видял, че мишката се скрила в една дупка между шубрачките. А не дълго след това, под входа се показала муцунката ѝ, а в нея — трета златна монета. Стареца се върнал, взел си тоягата, разровил дупката, и — що да види: голяма яма — пълна все със стари златни монети. Той извадил скровището и се огледал да види мишката, за да ѝ благодари. Но тя била вече изчезнала.

Много радостен той отнесал скровището в града. Ала не забравил ония, които ката него били бедни. Неговата къща била отворена за всички, които се нуждаели от нещо. Преди отделял трохици, за да нахрани гладната мишка. Но сега той хранел много, много хора. Защото доброто, което му направила мишката, никога не забравил.

Йоланда.

